

לבתך ואמור לה לדגור אפרוחים מהם. אך אם לא תצליח, אעניש אותך.
הקבצן חזר לביתו עם הביצים ונתן אותם לבתו.
היא ראתה מיד שהביצים כבר מבושלות, אך אמרה לאביה שהיא תדאג לרצות את המלך. האיש נשכב לישון והנערה לקחה סיר, מלאה אותו במים, הוסיפה שעועית ושמה על אש.
למחרת השעועית הייתה כבר מבושלת, והנערה אמרה לאבא לשאול אצל שכנים שור ומחרשה ולחרוש לאורך הדרך, כאשר המלך יעבור שם.
ואמרה עוד מה לקרוא כשהמלך יתקרב ואיך לדבר אליו.
האיש הקשיב לבתו, וכשהמלך התקרב התחיל לחרוש ולצעוק "קדימה שור שלי. נזרע את השעועית המבושלת ובעזרת אל יהיה לנו יבול."
המלך ששמע זאת עצר ושאל "אישי הטוב, איך תוכל להוציא יבול מזרעים מבושלים?"
והקבצן ענה "בדיוק כפי שניתן לדגור אפרוחים מביצים מבושלות."
המלך הבין מיד שזו בתו של האיש שאמרה לו כך

הנערה החכמה מאשר המלך

ו.ו.קאראג'יץ'

בבקתה עלובה חי פעם קבצן עני עם בתו. הנערה הייתה חכמה מאוד ולימדה את אביה איך לנהוג ואיך לדבר כאשר הוא מבקש נדבות.
קרה שהקבצן הגיע למלך וביקש שיתרום לו דבר מה. המלך השתומם כששמע אותו ושאל איך הוא למד לדבר בנימוס כזה, והאיש הסביר שזו בתו שלימדה אותו.
"ומי לימד את בתך?" שאל המלך. והאיש ענה "האל והעוני הגדול שלנו."
המלך נתן לן שלושים ביצים ואמר "קח את הביצים

לענות. הוא ציווה על הקבצן לבוא אליו שוב, נתן לו חבילת פשתן ואמר "קח את הפשתן ועשה מזה חבלים ומפרשים, כל הדרוש לאוניית מלחמה הגדולה שלי. אם לא תצליח, אעניש אותך." שוב חזר האיש לבתו וסיפר לה את דרישתו הבלתי אפשרית המלך. אך היא הרגיעה אותו ואמרה שהכל יסתדר.

למחרת לקחה חתיכת עץ קטנה, העירה את אביה ואמרה לו "קח את העץ, הביא למלך ובקש ממנו שיכין מזה כלים לטווייה ואריגה של החבלים והמפרשים. אני זקוקה לגלגל טווייה ונול גדול. האיש חזר למלך ומסר לו את דברי בתו. המלך הופתע והתחיל לחשוב איזה תעלול לעשות עכשיו. בסוף לקח כוס קטנה ונתן אותה לאיש. "קח את הכוס, תן אותה לבתך וצווה עליה לרוקן בה את הים, כדי שיעשה יבש כמו שדה." הזקן נבהל נורא מדרישתו של המלך ובדמעות בעיניו חזר אל בתו. אך היא שוב אמרה לו לא לדאוג ולשכב לישון בשקט. למחרת נתנה לאבא חבילת קש ואמרה להביא

אותה למלך. "אמור למלך" אמרה "שיצווה לסתום בקש זה את כל המעיינות שעל הארץ. אז אוכל לרוקן את הים בשבילו." המלך הבין כבר שהנערה היא חכמה ממנו ואמר לזקן שיביא אותה לפניו. וכשהיא באה שאל אותה "אמרי, מה הוא הדבר שנשמע למרחק הגדול ביותר?" והיא ענתה "מלכי, למרחק הגדול ביותר נשמעים הרעם והשקר." אזי המלך ליטף את זקנו, פנה ליועצים שלו ושאל "אמרו, מה שווה הזקן שלי?" היועצים העריכו את שווי הזקן, כל אחד לפי הבנתו אך הנערה אמרה "לא. זקן המלך שווה כמו שלושה ימי גשם באמצע הקיץ." המלך שוב הופתע מהתשובה החכמה ואז הציע לנערה שתהיה לו לאישה. הוא אמר שלא ישן ולא יאכל עד שלא תסכים לו. הנערה כרעה ברך לפניו ואמרה "מלכי הנכבד. אסכים לכך, אך בתנאי שתכתוב לי במו ידיך על דף ניר, שאם אי-פעם תכעס עלי ותגרש אותי

מארמוֹן, תסכים שאקח אתי את הדבר שאני אוהבת ושהוא היקר ביותר לי."

המלך הסכים לכך ונתן לה הבטחה כתובה כזו. נערכה חתונה וזמן מה הם חיו בשלום ובאושר. אך קרה ויום אחד המלך כעס מאוד על אישתו ואמר לה "אינני רוצה אותך יותר. עזבי את הארמון ולכי לאן שאת רק רוצה."

"מלכי" ענתה אישתו "יהיה רצונך כך. אך תן לי להישאר עוד לילה אחד ומחר בבוקר אעזוב את הארמון."

המלך הסכים והיא נשארה לערב. אך בארוחה הכינה לו משקה עם עשבי הרדמה ונתנה לו לשתות באומרה "שתה מלכי. מחר נפרד ותהיה מאושר יותר ושקט יותר מאשר כשהיית איתי."

המלך שתה וכשהוא נרדם חזק המלכה הכניסה אותו לתוך קרון, שהכינה מראש, והביאה אותו למערה סלעית ביער.

למחרת התעורר המלך במערה וקרא "מי הביא אותי לכאן?"

"אני הבאתי אתך" ענתה המלכה.

"מדוע עשית זאת. הרי אמרתי כבר שאינך יותר אישתי."

ואז היא הוציאה את הניר שנתן לה לפני חתונה. "הנה בעצמך הבטחת שאם תצווה שאעזוב אתך תסכים כי אקח איתי את מה שיקר לי ואהוב עלי ביותר."

המלך הבין, נשק וחיבק אותה והם חזרו בשלום לארמון.